

LBRIS

We know
books

BETH O'LEARY

SCHIMB DE VIETI

Traducere din limba engleză și note
IOAN RADU PREDA

LITERA
București

Capitolul 1

Leena

– Cred că ar trebui să facem schimb, îi spun lui Bee. Stau ghemuită ca să pot vorbi cu ea peste monitor. Nu mă simt în largul meu. Tu ar trebui să prezinți începutul, iar eu, finalul. În felul ăsta, când ajungem la mine, voi fi mai puțin, știi tu... dau din mâini pentru a-i prezenta starea mea psihică.

– Vei fâlfâi mai puțin? spune Bee, aplecându-și capul într-o parte.

– Haide! Te rog!

– Leena. Draga mea prietenă. Lumina mea călăuzitoare. Durerea mea de cap preferată. Ești mult mai bună decât mine la a face prezentări și nu schimbăm ordinea lucrurilor acum, cu zece minute înainte de a oferi actualizările clientului nostru principal, la fel cum nu am schimbat ordinea la ultima întrunire de consiliu, sau la cea de dinaintea ei, sau la cea de acum două săptămâni, pentru că asta ar fi o nebunie și, ca să fiu sinceră, nu am nici cea mai vagă idee despre ce este scris pe primele foi.

Mă așez din nou pe scaun.

– Așa este. Da.

Mă ridic din nou.

– Doar că de data asta *chiar* nu sunt în largul meu.

– Hmm, spune Bee fără să își ia ochii de la monitor. Absolut. Ești mai rău ca niciodată. Tremuri, ai palmele umede de la transpirație,

tot pachetul. Numai că, de îndată ce intri acolo, vei fi la fel de ferme-cătoare și de strălucitoare cum ești întotdeauna și nimeni nu-și va da seama că ai emoții.

- Dar dacă...

- Nu se va întâmpla.

- Bee, chiar cred...

- Știu.

- Dar de data asta...

- Mai sunt opt minute, Leena. Încearcă să respiri.

- Cum să respir?

Bee face o pauză.

- Știi tu. Să respiri normal.

- O, doar să respir normal? Credeam că vorbeai despre o tehnică de meditație.

Ca răspuns, Bee pufnește. Apoi face o pauză.

- Te-ai descurcat în situații mult mai rele ca asta, de sute de ori, Leena, spune ea.

Tresar, ținându-mi cana de cafea în palme. Frica stă ghemuită în coaste, atât de reală, încât pare că ar avea formă fizică – o piatră, un nod, ceva ce ar putea fi scos din mine cu un cuțit.

- Știu, spun eu. Știu că așa este.

- Trebuie doar să-ți revii, îmi spune Bee. Și singurul mod de a face asta este să rămâi în ring. OK? Haide! Ești Leena Cotton, cel mai tânăr consultant senior din branșă, cel mai promițător angajat de la Selmount din 2020. Și, spune ea cu o voce mai joasă, în curând, într-o zi, codirector al propriei noastre afaceri. Da?

- Da. Numai că nu mă *simt* Leena Cotton.

Bee mă privește acum, sprâncenele ei creionate dezvăluindu-i îngrijorarea. Închid ochii și încerc să alung frica prin puterea voinței și, pentru un moment, funcționează: simt o scânteie din persoana care eram acum un an și jumătate, o persoană care ar fi zburat printr-o astfel de prezentare fără probleme.

- Bee, Leena, sunteți gata? Il auzim pe asistentul directorului executiv chemându-ne, în timp ce vine spre noi.

Mă ridic, dar capul mi se clatină; apoi mă pocnește greața. Apuc marginea biroului. La naiba! Asta e ceva nou.

- Ești OK? îmi șoptește Bee.

Înghit în sec și îmi împing mâinile în birou, până când încep să mă doară încheieturile. Pentru o clipă simt că nu pot să fac asta – pur și simplu nu sunt în stare, Doamne, sunt așa de *obosită* –, apoi, în sfârșit, prind curaj.

- Absolut, răspund eu. S-o facem.

A trecut o jumătate de oră. Asta nu e prea mult timp, sincer. În timpul ăsta nu poți nici să vezi un episod întreg din Buffy și nici să... coci un cartof foarte mare. Dar îți *poți* distruge complet cariera.

Mi-a fost atât de teamă că ar urma să se întâmple asta. De mai bine de un an, tot orbecăi prin birou, având tot felul de scăpări și comițând multe greșeli, genul de lucruri pe care pur și simplu nu le *făceam*. E ca și cum de la moartea Carlei mi-am schimbat mâna cu care scriu și, dintr-odată, fac totul cu stânga. Dar m-am străduit atât de mult, am mers tot înainte și chiar credeam că o să-mi revin.

Dar e clar că nu.

Chiar credeam că o să mor la acea întâlnire. Am mai avut un atac de panică, în timpul studiilor mele universitare, dar nu a fost la fel de rău ca ăsta. Niciodată nu mi-am pierdut controlul la un asemenea nivel până acum. Am simțit că frica a scăpat din cușca ei: nu mai era un nod în gât, era ca și cum ar fi avut tentacule, cu care mă strângea de încheieturi, de glezne și de gât. Inima îmi bătea atât de repede – din ce în ce mai repede –, încât mi se părea că nu mai face parte din corpul meu. Parcă era o pasăre mică și vicioasă închisă în cutia mea toracică.

Dacă aș fi greșit o cifră de venit, acest lucru ar fi fost scuzabil. Dar, de îndată ce s-a întâmplat asta, a apărut senzația de greață, și am greșit încă una, și încă una, și apoi am început să respir prea repede, iar creierul mi s-a umplut... nu cu ceață, mai degrabă cu lumină mult prea puternică. Atât de puternică, încât nu am mai putut vedea nimic.

Așadar, când Bee a intervenit și a spus: „Permiteți-mi să...” – apoi când altcineva a spus: „Haideți, asta este ridicol” – și când președintele – director executiv al Upgo – a spus: „Cred că am văzut suficient,

nu-i așa?" – mă pierdusem cu totul. Eram terminată, gâfâiam, eram sigură că urma să mor.

– Ești OK, îmi spune Bee acum, ținându-mă strâns de mâini. Suntem într-una dintre cabinetele telefonice din zona birourilor Upgo; Bee m-a adus aici, cât timp eu încă respiram greu și transpiram asidu. Sunt aici cu tine. Ești OK.

Fiecare dintre respirațiile mele este un gâfâit.

– Tocmai i-am făcut pe Selmount să piardă contractul cu Upgo, nu-i așa? reușesc să spun.

– Rebecca e într-un apel cu directorul executiv acum. Sunt sigură că va fi bine. Haide, respiră!

– Leena? strigă cineva. Leena, ești în regulă?

Îmi țin ochii închiși. Poate, dacă stau așa, aceea nu va fi vocea asistentei șefei mele.

– Leena? Sunt Ceci, asistenta Rebeccăi!

Hmm... Cum a ajuns aici atât de repede? Durează cel puțin douăzeci de minute ca să mergi cu metrourile de la sediul Upgo la cel al Selmount.

– O, Leena, ce dezastru! spune Ceci. Ni se alătură în cabină și îmi freacă umărul, făcând mișcări circulare deranjante. Biata de tine! Asta e, plângi, ca să îți revii!

De fapt, nu plâng. Expir încet și mă uit la Ceci, care poartă o rochie de firmă și are un zâmbet foarte vesel. Îmi amintesc pentru a sută oară cât de important este să sprijin alte femei în afaceri. Chiar cred asta. Este un cod după care trăiesc, și astfel plănuiesc să ajung în vârf.

Totuși, femeile sunt, știi tu, oameni. Iar unii oameni sunt pur și simplu oribili.

– Ce putem face pentru tine, Ceci? întreabă Bee, scrâșnind ușor din dinți.

– Rebecca m-a trimis ca să verific dacă sunteți în regulă, spune ea. Știi voi. După... Ridică din degete. *Micul tău episod*. Îi bipuie iPhone-ul. O! Tocmai am primit un e-mail de la ea.

Eu și Bee așteptăm tensionate. Ceci citește e-mailul într-un ritm inuman de lent.

– Ei bine? spune Bee.

– Hmm? răspunde Ceci.

– Rebecca, ce a spus? Ea a... am pierdut contractul din cauza mea? reușesc să spun.

Ceci dă din cap, stă încă cu ochii în telefon. Așteptăm. Pot simți cum așteaptă și valul de panică, gata să mă cuprindă din nou.

– Rebecca a rezolvat totul – nu-i așa că-i extraordinară? Selmount încă face parte din proiect. Au fost foarte înțelegători, având în vedere ce s-a întâmplat, spune Ceci, în cele din urmă, cu un zâmbet minuscul. Vrea să te vadă acum, așa că ai face bine să te grăbești înapoi la birou, nu crezi?

– Unde? reușesc eu să spun. Unde vrea să ne întâlnim?

– Hmm? O, camera 5c, la Resurse Umane.

Desigur. Unde altundeva s-ar duce dacă ar vrea să mă concedieze?

Eu și Rebecca stăm față în față. Judy de la Resurse Umane stă lângă ea. Nu cred că este un semn bun faptul că Judy stă pe partea ei de masă, nu pe a mea.

Rebecca își dă părul la o parte de pe față și se uită la mine competitiv, ceea ce nu poate fi decât un semn foarte rău. Asta-i Rebecca, regina dragostei cu parul, care te trânteste la pământ cu o vorbă. O dată, mi-a spus că singura cale de a obține cele mai bune rezultate este să ceri imposibilul.

Practic, dacă este drăguță cu mine, înseamnă că s-a dat bătută.

– Leena, începe Rebecca. Ești bine?

– Da, desigur, sunt perfect în regulă, spun eu. Te rog, Rebecca, lasă-mă să-ți explic. Ce s-a întâmplat la cea întâlnire a fost... Îmi pierd firul gândurilor, pentru că Rebecca îmi face cu mâna și se uită la mine încruntată.

– Uite, Leena, știu că joci rolul foarte bine, și Dumnezeu știe că te iubesc datorită acestui lucru. Se uită la Judy. Vreau să spun, Selmount apreciază... atitudinea ta hotărâtă, de „pot să fac”. Dar hai să terminăm cu prostiile! Arăți absolut groaznic.

Judy tușește încet.

- Sincer, ne întrebăm dacă nu cumva ești un pic epuizată, spune Rebecca, fără să facă vreo pauză. Tocmai ți-am verificat fișa - știi când ți-ai luat concediu ultima oară?

- Asta este o... întrebare-capcană?

- Da, da, așa este, Leena, pentru că în ultimul an nu ți-ai luat concediu *deloc*. Rebecca îi aruncă o privire urâtă lui Judy. Ceea ce, apropo, nu ar trebui să fie posibil.

- Ți-am spus, șuieră Judy, nu știi cum ne-a scăpat printre degete.

Eu știi cum le-am scăpat printre degete. Cei de la Resurse Umane vorbesc întruna despre cum se asigură că angajații își iau concediul legal anual, dar nu fac decât să îți trimită un e-mail de două ori pe an, în care îți spun câte zile de concediu mai ai și în care spun lucruri încurajatoare despre „bunăstare“ și „abordarea noastră holistică“ și „a te duce în off-line, pentru a-ți maximiza potențialul“.

- Sincer, Rebecca, sunt absolut în regulă. Îmi pare foarte rău că eu - că am bulversat întâlnirea în această dimineață, dar dacă mă vei lăsa...

Mai multe priviri încruntate și fluturări din mână.

- Leena, îmi pare rău. Știi că a fost o perioadă imposibil de grea pentru tine. Acest proiect este unul incredibil de stresant, și am simțit de ceva vreme că am fost nedrepti cu tine când te-am desemnat responsabilă. Știi că, de obicei, nu vorbesc serios când spun astfel de lucruri, dar bunăstarea ta chiar contează pentru mine, OK? Ca atare, am vorbit cu partenerii și te-am înlăturat din proiectul Upgo.

Dintr-odată, tremur într-un mod ridicol și exagerat. Corpul îmi amintește că încă nu dețin controlul. Deschid gura să vorbesc, dar Rebecca mi-o ia înainte:

- Și am decis să nu te implicăm în nici un proiect pentru următoarele două luni, continuă ea. Tratează situația ca pe un concediu sabatic. Două luni de vacanță. Nu ai voie să revii în sediul Selmount până nu ești odihnită și relaxată, și nu să arăți ca acum, aidoma cuiva care a petrecut un an într-o zonă de război. OK?

- Nu e nevoie să faci asta. Rebecca, dă-mi șansa să-ți demonstrez că...

- Asta e un afurisit de cadou, Leena, exclamă Rebecca exasperată. Concediu plătit! Două luni!

- Dar nu-l vreau! Eu vreau să muncesc!

- *Pe bune?* Fiindcă fața ta îmi spune că vrei să dormi. Crezi că nu știu că toată săptămâna ai stat până la două noaptea la birou?

- Îmi pare rău. Știi că ar fi trebuit să nu depășesc programul, dar au fost câteva...

- Femeie, nu-ți critic modul de lucru, ci doar te întreb *când naiba mai apuci să dormi?*

Când aude asta, Judy începe să tușească discret. Rebecca se uită la ea enervată.

- O săptămână, strig eu disperată. Îmi iau liber o săptămână și, cum mă întorc, o să mă...

- Două. Două luni. Libere. Gata! Asta nu-i o negociere, Leena. Ai nevoie de asta. Și nu mă pune să vin cu dovezi de la Resurse, spune ea, ridicând bărbia spre Judy.

Judy tresare ca și cum cineva ar fi bătut din palme sub nasul ei sau ar fi atins-o pe frunte. Simt cum mi se accelerează din nou respirația. E drept că am avut niște probleme, dar tot n-am cum să lipsesc două luni. Pur și simplu nu pot. La Selmount totul e despre reputație și, dacă o să fiu scoasă din joc opt săptămâni după întâlnirea cu Upgo, o să fiu de râsul curcilor.

- N-o să se schimbe nimic în opt săptămâni, îmi spune Rebecca. OK? Vom fi tot aici când te întorci. Iar tu vei fi tot Leena Cotton, cel mai tânăr senior, cea mai muncitoare și mai silitoare dintre noi. Uneori, cu toții avem nevoie de o pauză. Chiar și tu, îmi spune ea cu subînțeles.

Ies de la întâlnire prăbușită. Am crezut că vor să mă dea afară și-mi pregătisem toate replicile pentru o concediere nedreaptă. Dar nici una pentru un... concediu sabatic.

- Ei bine? mă întreabă Bee, tâindu-mi calea atât de strâns, că aproape mă împiedic ca să nu mă lovesc de ea. Te pândeam, îmi explică. Ce-a zis Rebecca?

- A zis că... trebuie să merg în vacanță.

Bee clipește scurt.

– Hai să luăm prânzul mai devreme!

Cât timp facem slalom printre turiști și oameni de afaceri, în drumul nostru spre Commercial Street, îmi sună telefonul. Mă uit la ecran și șovăi, gata să mă ciocnesc de un bărbat căruia îi atârnă în gură o țigară electronică, mare cât o pipă.

Bee se uită peste umărul meu în ecran.

– Nu trebuie să răspunzi acum. Lasă-l să sune! Degetul meu glisează peste butonul verde de pe ecran. Mă izbesc zdravăn cu umărul de un bărbat în costum, aflat în trecere; el face din buze dezaprobator, iar eu mă clatin pe caldarâm atât de tare, că am nevoie de Bee ca să mă sprijine.

– Tu ce mi-ai zice să fac, dacă aș fi în locul tău acum? Încearcă Bee un soi de terapie.

Răspund la telefon. Bee oftează și-mi deschide ușa de la Cafeneaua Watson, locul unde mergem de obicei să luăm masa, în puținele ocazii când reușim să ieșim din Selmount.

– Bună, mama.

– Leena, bună!

Clipesc. E degajată și aparent lejeră, ca și cum ar fi exersat salutul înainte să mă sune.

– Vreau să vorbim despre hipnoterapie, îmi spune ea.

Mă așez în fața lui Bee.

– Poftim?

– Hipnoterapie, îmi repetă ea, de data asta mai puțin încrezătoare.

Ai auzit vreodată de asta? Știu pe cineva în Leeds care se ocupă cu așa ceva și cred că ne-ar prinde tare bine, și m-am gândit să mergem împreună, data viitoare când vii în vizită, ce zici?

– Mamă, eu nu merg la hipnoterapie.

– Nu hipnotizează oamenii, așa, ca Darren Brown sau ceva de genul, e mai degrabă...

– Mamă, n-am nevoie de nici o hipnoterapie, i-o tai eu scurt; îi simt înfrângerea în tăcerea ce urmează. Închid ochii, reglându-mi respirația. Poți încerca, dacă vrei, dar eu mă descurc și fără.

– Mă gândesc că poate-poate ne-ar prinde bine să facem ceva împreună, nu neapărat terapie, dar ceva...

Observ că a renunțat la treaba cu „hipno“. Îmi dau părul pe spate și simt din nou textura atât de familiară a părului lipicios de la fixativ și reușesc cumva să evit privirea lui Bee, care se uită la mine de pe cealaltă parte a mesei.

– Cred că ar fi mai bine să vorbim într-un loc unde... nu putem să ne spunem lucruri dureroase. Să avem doar discuții pozitive.

În spatele conversației sesizez prezența ultimei cărți de dezvoltare personală citite de mama. O recunosc în folosirea atentă a diatezei pasive, a tonului cumpătat, a *discuțiilor pozitive* și a *lucrurilor dureroase*. Dar, când am dubii, când mă face să spun: „*Da, mamă, orice te face să te simți mai bine, e minunat*“, mă gândesc la alegerea mamei, la faptul că a ales să o ajute pe Carla să facă ce a făcut. La faptul că a lăsat-o pe sora mea să întrerupă tratamentul. Practic, să renunțe.

Cred că nici sub hipnoza lui Darren Brown n-aș putea să trec peste asta.

– O să mă gândesc la asta. Pa, mamă.

– Pa, Leena.

Bee mă privește peste masă și-mi dă răgazul să îmi revin.

– Ești bine? Întreabă ea într-un final.

În ultimul an, Bee a lucrat cu mine la proiectul Upgo și m-a văzut în fiecare zi de la moartea Carlei. Îmi știe relația cu mama, la fel de bine ca iubitul meu, dacă nu cumva mai bine. Pe el apuc să-l văd doar în weekend și într-o seară pe la jumătatea săptămânii, asta dacă scăpăm amândoi la timp, în vreme ce cu Bee petrec cam șaisprezece ore pe zi.

Mă frec zdravăn la ochi; pe mâini îmi rămân urme de rimel. Pesemne arăt deplorabil.

– Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să răspund la telefon. Am dat-o în bară.

– Din ce am auzit, te-ai descurcat foarte bine.

– Te rog, hai să vorbim despre altceva! Care să n-aibă legătură cu familia mea. Sau cu alte dezastre. Zi-mi despre întâlnirea ta de aseară.

– Dacă nu vrei să vorbim despre dezastre, alege alt subiect.

– Vai, chiar așa?

Clipesc printre lacrimi, dar Bee se preface că nu observă.

– Da, a fost ceva odios. Știam că e un mare „nu“ din clipa în care s-a întins să mă pupe pe obraz și i-am simțit mirosul pregnant de mucegai, care venea, probabil, de la prosopul lui de față.

Iată că funcționează – a zis ceva suficient de scârbos, ca să mă aducă înapoi la realitate.

– Îhî, exclam.

– Mai avea și urdori în colțul ochilor, care arătau de parcă erau mucii oculari.

– O, Bee...

Îmi caut cuvintele ca să-i spun să nu mai renunțe așa ușor la oameni, dar puterea discursurilor motivaționale pare să mă fi părăsit și, oricum, treaba cu prosopul e cam dezgustătoare.

– Sunt pe cale să renunț și să mă împac cu gândul că de acum înainte voi fi o mamă singură, mărturisește Bee, încercând să-l facă atent pe chelner. Am ajuns la concluzia că întâlnirile sunt mult mai rele decât singurătatea. Măcar atunci când ești singur, n-ai nici speranțe, corect?

– Nici una?

– Nimic. Ceea ce e grozav. Cu toții știm cum stăm – singuri, așa cum am venit pe lume, așa cum o vom părăsi și așa mai departe... În vreme ce la întâlniri, mergem *plini* de speranță. De fapt, treaba cu întâlnirile e un exercițiu lung și dureros, la finalul căruia descoperi cât de dezamăgitori sunt oamenii. De fiecare dată când crezi că ai dat peste un bărbat bun și atent... pocnește din degete... ies la iveală problemele cu mama, egourile fragile și fetișurile bizare cu brânzeturi.

În sfârșit, se uită și chelnerul la noi.

– Ca de obicei? ne întreabă el din colțul opus al cafenelei.

– Da! Cu mai mult sirop pe clătitele ei, strigă Bee, arătând spre mine.

– Ai zis cumva fetișuri cu brânză? întreb eu.

– Să zicem că am văzut niște poze care mi-au tăiat definitiv cheful de brânză Brie.

– Brie? întreb eu terifiată. Doamne, dar brânza aia e deliciosă! Cum ar putea s-o defăimeze cineva?

Bee mă bate ușor pe mână.

– Sper să nu afli vreodată. De fapt, eu ar trebui să te pun pe picioare, așa că mai bine vorbim de viața *ta* amoroasă perfectă. E clar că Ethan urmează să-ți pună marea întrebare în curând. Se uită la mine. Nu, nici despre asta nu vrei să vorbim?

– Tocmai... tocmai... dau din mână și strâng din ochi. Tocmai m-a lovit un mare val de oroare. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!

– La care criză existențială te referi, să știi și eu?

– La muncă. Îmi presez buricele degetelor de pleoape, până încep să mă doară. Nu-mi vine să cred că mă trec pe tușă două luni. E așa, un fel de... miniconcediere.

– De fapt, zice Bee pe un ton care mă face să-mi dau la o parte buricele degetelor din ochi, e o vacanță de două luni.

– Da, dar...

– Leena, te iubesc și știu că treci printr-o perioadă grea, dar, te rog, încearcă să vezi că asta poate fi un lucru bun. Pentru că-mi va fi foarte greu să te iubesc dacă ai de gând să-ți petreci următoarele opt săptămâni plângându-te că ai primit un concediu plătit de două luni.

– Ah, eu...

– Ai putea merge în Bali! Sau ai putea să explorezi pădurea amazoniană! Sau poți să navighezi în jurul lumii! Ridică din sprâncene. Tu ai idee ce aș da să am genul ăsta de libertate?

Înghit în sec.

– Da, ai dreptate. Scuze, Bee!

– E în regulă. Știu că e vorba de mai mult decât faptul că nu vei mai veni la serviciu. Dar gândește-te un pic și la cei care-și petrec concediul anual în muzee cu dinozauri, pline cu puștani de nouă ani, în regulă?

Expir și inspir încet, încercând să mă obișnuiesc cu gândul.

– Mulțumesc, îi spun lui Bee. Chelnerul se apropie de masa noastră. Aveam nevoie să aud asta.

Ea îmi zâmbește, apoi se uită în farfurie.